

овчарь. И, колкото повече мислѣлъ, толкова по-тжженъ ставалъ.

Дошло време да се връщатъ стадата. Запжтилъ се и вѣрниятъ овчарь. Вървѣлъ изъ пжтя и все си мислѣлъ, какво ще каже на господаря си за черното агънце. Като наближилъ дворцовата кула, той заболъ тоягата си въ земята, сложилъ на върха ѝ калпака си и се поклонилъ:

— Добъръ день, господарьо. Вълкъ изяде черното агънце.

Шапката се заклатила на тоягата и отхвъркнала на страна.

— Позна ме, че го лъжа, — съ премалѣло сърдце си помислилъ той и продължилъ пжтя си.

Когато се провидѣла дворцовата ограда, той пакъ забучилъ тоягата си въ земята, турналъ калпака си и низко се поклонилъ:

— Добъръ день, господарьо мой. Изгуби се твоето черно агънце. Търсихъ го навсѣкжде, но не можахъ да го намѣря.

Шапката пакъ се заклатила и отхвъркнала.

— Позна че го излѣгахъ, — нажалено въздъхналъ овчарьтъ и отново подкаралъ овцетѣ.

Предъ самата врата на кралския дворецъ овчарьтъ за трети пжтъ заболъ тоягата си въ земята, поклонилъ се и рекълъ: „Добъръ день, господарьо! Азъ дадохъ черното агънце на султанската дъщеря. Тя каза че ще се ожени за мене“. Шапката удобрително се поклатила на тоягата.

— Кралътъ е доволенъ, задето му казахъ истината, — прошепналъ си овчарьтъ и спокойно влѣзълъ въ двореца. Следъ нѣколко дни дошълъ и султанътъ. Повикали овчаря.

— Кжде е черното агънце отъ стадото ми, — попиталъ го кралътъ.

Султанътъ седѣлъ на трапезата, усмихвалъ се и чакалъ да чуе лъжливия отговоръ на овчаря.

— Дадохъ го на султанската дъщеря, господарьо, — и погледналъ виновно предъ себе си.

Зарадванъ, кралътъ го потупалъ по рамото и се обърналъ къмъ султана.